

Για την αβάσταχτη φιλοξενία μιας ελαφρο-αριστερής κυβέρνησης

«Τα κέντρα κράτησης τελειώνουν. Το είπαμε πριν από τις εκλογές, το είπαμε στη Βουλή ότι αυτό δε θα συνεχιστεί. Θέλουμε μόνο λίγες μέρες.» (Γιάννης Πανούσης, Καθημερινή - 14/2)

«Κλείνουν όλα τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και δεν μετατρέπονται σε κέντρα υποδοχής και φιλοξενίας μεταναστών και προσφύγων. (...) Προτεραιότητα μας είναι η δημιουργία κέντρων υποδοχής και φιλοξενίας στις πύλες εισόδων της χώρας» (Τασία Χριστοδουλοπούλου, Συνέντευξη στο ρ/σ "στο Κόκκινο" - 27/2)

«Δεν θα υπάρξει κλείσιμο.(...) Κάποια οπωσδήποτε θα τα κρατήσουμε (...) Δεν είπαμε ποτέ ότι δεν θα έχουμε κέντρα κράτησης στη χώρα» (Τασία Χριστοδουλοπούλου, Συνέντευξη στο ρ/σ "9.84fm" - 23/3)

«Αναζητούνται χώροι στην ηπειρωτική Ελλάδα στους οποίους θα μεταφερθούν (σ.σ .οι μετανάστες) από τα νησιά. (...) Οι χώροι αυτοί μπορούν να χρησιμοποιηθούν είτε για μικρό χρονικό διάστημα είτε για μεγαλύτερο, οπότε και θα ενταχθούν στα προγράμματα χρηματοδότησης της Ε.Ε., είτε ,(σ.σ. Η Τ. Χριστοδουλόπουλου) προσθέτοντας μάλιστα ότι το υπουργείο προτιμά οι χώροι αυτοί να είναι κλειστοί, ώστε να μη δημιουργούνται προβλήματα.» (Τασία Χριστοδουλοπούλου στην έκτακτη συνέλευση του ΔΣ της ΚΕΔΕ, Καθημερινή 17/4)

Η παραπάνω εισαγωγή αποτελεί ένα μικρό δείγμα των θεαματικών γυμναστικών επιδείξεων που παρακολουθούμε από τη νέα αριστεροδεξιά κυβέρνηση. Ωστόσο στο κείμενο αυτό θα ασχοληθούμε με ένα ορισμένο «νούμερο». Αυτό της «φιλοξενίας» των μεταναστών.

Στις αρχές του περασμένου Φεβρουαρίου το ζήτημα της κράτησης των μεταναστών αναδύεται στην επιφάνεια ξανά με τον πιο τραγικό τρόπο: Το θάνατο του Sayed Mahdi στο στρατόπεδο της Αμυγδαλέζας (λόγω έλλειψης ιατρικής φροντίδας) και τις αυτοκτονίες του Fata Abdul, στο κρατητήριο της Θεσσαλονίκης και του Mohamed Nadim στην Αμυγδαλέζα. Για μια ακόμα φορά οι μετανάστες έγκλειστοι στην αμυγδαλέζα βρίσκονται σε αναταραχή.

Στις 14 φεβρουαρίου, ο υπουργός Γιάννης Πανούσης επισκέπτεται το Κέντρο Κράτησης Αμυγδαλέζας για να διαπιστώσει, ιδίως όμμασι, πως εννοούσε ο προκάτοχός του (Ν. Δένδιας) τη φιλοξενία, όταν έλεγε ότι τα κέντρα κράτησης είναι «κλειστές δομές φιλοξενίας». Συντετριμμένος από την κατάσταση που αντίκρισε ο Γ. Πανούσης δηλώνει πως «τα κέντρα κράτησης τελειώνουν». Για να διευκρινιστεί ένα μήνα και κάτι αργότερα ότι «Δεν θα υπάρξει κλείσιμο (...). Δεν είπαμε ποτέ ότι δεν θα έχουμε κέντρα κράτησης στη χώρα».

Πλέον είναι κάτι παραπάνω από ολοφάνερο πως τα κέντρα κράτησης όχι απλώς δεν θα κλείσουν αλλά σύμφωνα με τις πιο πρόσφατες ανακοινώσεις θα γίνουν ακόμα περισσότερα ανά την επικράτεια με το συνακόλουθο αίτημα για ευρωπαϊκή χρηματοδότηση. Έτσι, πάρα τις αρχικές εξαγγελίες και τα κροκοδείλια δάκρυα για τις

ρημαγμένες ζωές των μεταναστών, τα κέντρα κράτησης δεν θα κλείσουν, ούτε και θα πάνε να είναι σιδερόφρακτα και φρουρούμενα. Έτσι η διαχείριση του μεταναστευτικού, μετά την παρωδία των δηλώσεων και των διαψεύσεων τους, βρίσκεται ακριβώς στο ίδιο σημείο που βρισκόταν και με την προηγούμενη κυβέρνηση.

Αυτό που ίσως άλλαξε είναι το προσωπείο των πολιτικών διαχειριστών τις υπόθεσης. **Στηριζόμενοι πάνω στο φιλομεταναστευτικό πρόσωπο μικρής μερίδας του Σύριζα και αποσιωπώντας τις ρατσιστικές κορόνες κομματιών του αλλά και των κυβερνητικών τους συμμάχων προσπαθούν να αποσπάσουν εκ προοιμίου συναινέσεις στις πολιτικές που έρχονται να εφαρμόσουν.** Η ματαίωση των όποιων «καλών προθέσεων» ήταν απλώς θέμα χρόνου, με το φταίξιμο να επιρρίπτεται για μια ακόμα φορά στην ευρωπαϊκή ένωση, στο κακό Δουβλίνο 2 (που είναι αδύνατον να παρακαμφθεί), στους χειρισμούς των προηγούμενων διαχειριστών και τέλος στην κατάσταση έκτακτης ανάγκης που φέρνει στη χώρα το «πρόβλημα των μεταναστών».

Μεταξύ άλλων αξίζει να σημειωθεί πως τα κέντρα κράτησης πέρα από χώρους που συγκεντρώνονται, κατηγοριοποιούνται, και εν τέλει φυλακίζονται μετανάστες, αποτελούν και αρκετά σημαντικές οικονομικές δομές. Η σαφέστερα: πηγές κέρδους, για όσους εμπλέκονται στη λειτουργία τους. **Το ζεστό ευρωπαϊκό χρήμα που λαμβάνει η Ελλάδα σαν αντάλλαγμα για να κρατά τους –αχρείαστους– μετανάστες μακριά από τον ευρωπαϊκό πυρήνα είναι κάτι που εύκολα κάμπτεται ανθρωπιστικά ιδεώδη τα οποία διακηρύσσει η νέα κυβέρνηση.**

Κάπως έτσι τελειώνει το παραμύθι ότι τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης στα οποία έχουν φυλακιστεί χιλιάδες άνθρωποι χωρίς να έχουν τελέσει κανένα έγκλημα, και έχουν χάσει τη ζωή τους δεκάδες, θα κλείσουν. Το παραμύθι, που ακόμα και κομμάτια του ανταγωνιστικού κινήματος που στεκόντουσαν ενάντια στα στρατόπεδα αυτά, έτρεξαν βιαστικά να καταπιούν. Το παραμύθι, που παράλληλα γέμιζε ανασφάλεια τα συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας που τους φαινόταν απλώς αδιανόητο οι μετανάστες να μπορούν να κυκλοφορούν ελεύθεροι, και δέχτηκαν την απόφαση για τη συνέχιση ύπαρξης των στρατοπέδων αυτών με ανακούφιση.

Όμως με το τέλος κάθε παραμυθιού χρειάζεται και ένα νέο αφήγημα για να το αντικαταστήσει. Έτσι μια νέα, πιο «ανθρωπιστική» φρασεολογία εισβάλλει στο προσκήνιο του λόγου περί μεταναστευτικού για να περιγράψει μια συνθήκη ίδια και απaráλλακτη. Η κυρίαρχη περιγραφή στο δημόσιο λόγο των μεταναστών ως «λαθρομετανάστες», που ως κληροδότημα των προηγούμενων κυβερνήσεων έπρεπε να αντικατασταθεί, γίνεται «παράτυποι μετανάστες». Οι κρατούμενοι στα κέντρα κράτησης (αυτά που υπάρχουν και αυτά που θα φτιαχτούν) δεν θα λέγονται πια κρατούμενοι αλλά φιλοξενοούμενοι. Και φυσικά τα κέντρα κράτησης γίνονται «κλειστά κέντρα φιλοξενίας» (σιγά την αριστερή έμπνευση, και ο Δενδιας έτσι τα είπε!), και παραμένει ερώτημα εάν και πότε θα υπάρξουν και κάποια «ανοιχτά κέντρα φιλοξενίας», όπως ορίζεται και από τον πολύ πρόσφατο νόμο του 2005 (!), για όσες ομάδες ορίζονται ως ευάλωτες. Παρακολουθούμε παράλληλα τους μετανάστες να διαχωρίζονται εκ νέου σε μετανάστες και πρόσφυγες, σε ανεπιθύμητους και εξ υποχρέωσης φιλοξενοούμενους, σε κακούς και καλούς. Έναν πρόσθετο διαχωρισμό που έρχεται να εξαιρέσει πληθυσμούς μέσα από την αναγνώριση άλλων.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι η λεκτική αναβάθμιση από λαθρομετανάστες σε «φιλοξενούμενους» είναι το καλύτερο που θα έχουν οι μετανάστες και οι πρόσφυγες στη χώρα. Ενώ παράλληλα θα συνεχίσουν (η συντριπτική πλειοψηφία αυτών) να είναι άνθρωποι χωρίς χαρτιά, χωρίς ελευθερία μετακίνησης, πολλοί από αυτούς φυλακισμένοι από τη ζεστή ελληνική φιλοξενία, χωρίς δικαίωμα στην εργασία, χωρίς τη δυνατότητα να φύγουν. Φιλοξενούμενοι και υποκείμενοι στις πάντα κυνικές επιθυμίες και ανάγκες του οικοδεσπότη τους: του ελληνικού κράτους.

***Λίγα λόγια για τον «αθώο» όρο φιλοξενία**

Ζήτημα όμως προκύπτει και για τον ίδιο τον όρο «φιλοξενία» και πως αυτός οικειοποιείται και από κομμάτια του ανταγωνιστικού κινήματος(;). **Ο όρος αυτός δεν έρχεται επ' ουδενί σε ρήξη με την κυρίαρχη αφήγηση για την «ξενότητα» των μεταναστών ή για την παροδικότητα της παρουσίας τους.** Η φιλοξενία προσφέρεται (πάντα υπό όρους) από τον ντόπιο στον ξένο δημιουργώντας έτσι μία κυριαρχική συνθήκη. Δεν αμφισβητεί δηλαδή την κυρίαρχη θέση του έλληνα (στην προκειμένη περίπτωση) απέναντι στον μετανάστη αναπαράγοντας έτσι την κυρίαρχη ιεραρχική αφήγηση με βάση την εθνική καταγωγή, το χρώμα, τη φυλή, τη θρησκεία. Επίσης η παρουσία του δεν μπορεί παρά να είναι σύντομη αφού ο τόπος που φιλοξενείται είναι και θα παραμένει ξένος για αυτόν. Η δική του εστία θα βρίσκεται πάντα κάπου αλλού. **Ο μετανάστης δηλαδή θα βρίσκεται πάντοτε υπό εξέταση και επιτήρηση για το κατά πόσο πληρεί τις προϋποθέσεις «φιλοξενίας» και όποτε αυτό δε συμβαίνει (σύμφωνα πάντα με την κυρίαρχη ομάδα-τάξη) η φιλοξενία αυτή θα λήγει με τις ειδικές ποινές που αυτό θα τη συνοδεύει.**

Musaferat

Μάιος 2015